

O ANDŽI, CO SATANOŽU POREDŽILA

Leszek Czyż

Pod samjuškem borem, w starej chaće za wšo, śedźała sama, jek ten palec takó jedna, staró[1] Andža. Nícht[2] do nej né zaglądoł, ona tez z chałupy praże né wylaźiła jì tak zyła néborocka sama dlo śe. Nojstarse ludźe godały, ze dowńej z Andži, to buł fest sykowny dzewcok. Na gębże ruńanó, a włosy bżołe jek ten len, zawdy w dwa grube warkoce spletała. Jek gdzie jeko muzyka była, to juz ze trzech kawalerów nad źecorem po zopłócu śe selencyło, zeby Andže sobże przybałamućeć. A różne do něch przychodźily. Jì z Antońijì jì z Zolasa, nawet jì z samego Myśeńca pore razy żelaźnokem przyjechoł taky jeden.

A ta abo z chtornem posła, abo tyło śe po pugrotkach zakręciła jì nazod do chałupy. Tako była hunorowo. Łóćec z matko, to juz cale połusychały ze zmortśeńo, bo cas by juz nojwyzszy Andži do zeńacky, a łona ańi słuhać né chćała.

- Mńe tam śe zoden né udoł jì juz! - móziła.

Jek chto przysłoł w rajby, to Andža zaro sła z chałupy jì tyle jó židźely.

Lata nijały, a nasej Andži rozumu ani na ćwerc né przypuściło. Nareście z tego zmortśeńo łojce połuńerały, a Andža ostała śe sama. Zyła tak néborocka pore roków bez zodnej poćechy w tej starej chałupśe. Ogorńała to swojó chudźizne jek mogła, a przed pamrokiem zawdy śadywała na ławke pod scytem jì rozpletała te swoje bżołe warkoce.

Jednego razu, a było to w žilyjó na śwętego Jona źecorem, przysed do Andži kawaler jekego śe né spodźewała. Na gębże to buł taky sykowny, ze Andže az zapożetrzyło. Odźany buł po nstowemu, ale cały na corno. Ně zauwozyła Andža, ze ten kawaler zańost nogów, to noł kopyta, z tyłu łogon, a na głoże dwa małe różky. Docekała śe nareście kawalera satana. Tak śe w něm zapańetała, ze jì duse przyłobźecała mu za dzewęc roków łoddać, aby tyło mężem jej ostoł. Zyly pono przez te dzewęc roków jek te dwa gołabky. Kazdó robote zawdy przed ludźańi pokacyły, choc né židać było cale zeby co robźily. Przeważńe to łón pole łobrobźoł jì oporządku w łoborze pśilowoł. Kazden žedźoł, ze Andža né z psennej mąki pśeconó jì lada komu rządów swoich wprowadzać né do. Totez užijoł śe satón jek tyło mók, a casem jì śćero po tem swojem krozowatem cornem łbże dostoł, jek cego zańedboł. Roz to nawet chćoł dusy zańechać jì lućeknać, ale Andža przyłowozyła jì przytrzymała go za ten ćorcí łogón jì łostoł. Nareście przysed cas jì satón zachćoł Andžinej dusy. Rada né rada posła nasa Andža z satanem w te pśekelne celuśće. Ně przesed tydzeń, a satany nazod Andže na żeń odesłały. Tako juz židać nała notóre, ze gdzie né posła, tam śe muśało na jej ostać jì juz!

Jì tak do džiś zyje sama w swojej starej chaće pod borem jì zawdy przed pamrokiem śadó na ławce pod scytem jì rozpletó swoje śiwe warkoce.

Leszek Czyż

O ANDŽI, CO SATANOŽU POREDŽIŁA

[1] Kurpiowskie „ó” czytamy jak samogłoskę pomiędzy „o” a „u”.

[2] Kurpiowskie „i” czytamy jak samogłoskę pomiędzy „i” a „y”.

Autor wpisu: **Leszek Czyż**